

der ikke skiftes Forstander og delvis System. Naar vi som Undskyldning have hørt fremsætte, at Hr. Mortensen „skal have noget at leve af,“ saa maa der jo sikkert kunne skaffes ham anden Gerning, i alt Fald kan en Reform af saa almen vigtig Natur ikke reduceres til et simpelt Lønsprogsmaal.“

Det er altsaa et Blad paa Egnen, som kender Forholdene, og som ogsaa slutter sig til Kravet om, at der skal ansættes en ny Forstander.

Der er for et Par Dage siden fra Overværgeraadets Formand, Overretsassessor Bruun, rettet en Skrivelse til de socialdemokratiske Blade i Jylland og paa Fyn, om de dog ikke vilde foranledige, at Tilliden til „Flakkebjerg“ blev genoprettet, thi efter de Oplysninger, som vare komne frem i Fjor, var man naaet dertil, at der ikke var et eneste Sogneraad, som vilde sende Drengene til „Flakkebjerg“; Tilgangen var standset, og det var nu saaledes, at „Flakkebjerg“ ikke længere kunde faa Drengene, hvis ikke de socialdemokratiske Blade vilde hjælpe til med at genoprette Tilliden. Efter hvad jeg her har fremdraget, vil man kunne forstaa, at den socialdemokratiske Presse ikke kan tjene Overretsassessor Bruun i at imødekomme denne Begæring. Jeg tror, at ikke blot jeg, men alle, som have hørt den Fremstilling, jeg her har givet — og jeg haaber, de alle ville forstaa, at det er rigtigt, hvad jeg har oplyst — ville mene, at det ikke er blevet godtgjort ved den Undersøgelse, der er bleven indledet, at nu er der ingen Ting at udsætte paa Flakkebjerg Opdragelsesanstalt. Hvis den Ulykke skulde overgaa en af os, at vi havde Drengene, der kom paa Afveje, og at de skulde anbringes paa en Opdragelsesanstalt, vilde sikkert ingen af os føle sig tryk ved de Oplysninger, den højtærede Justitsminister gav, saa at vi vilde sige: Vi kunne lige saa godt sende dem til „Flakkebjerg“ som til Buddes Børnehjem. Alle vilde sige: Vi ere ikke tilfredse dermed, det kan ikke gaa at lade en Mand af en saa hidsig og opfarende Natur som Mortensen have et saa vanskeligt Hverv.

Derfor mener jeg, at der bør gøres noget for at faa Mortensen fjernet fra denne Anstalt. Den Gang der for et Par Aar siden af nogle Drengene paa Flakkebjerg blev skrevet til Kongen og i dette Brev meddelt, at de fik Præyl af en Tamp, der var omviklet med Staaltraad, blev en Lærer afskediget; men denne Lærer slog ikke nær i Sammenligning med, hvad

Mortensen slog, og straffede ikke paa nogen Maade saa haardt, som Mortensen, der stadig, naar han færdedes ude, gik med en Tamp i Lommen, en tyk Tamp omviklet med Seglgarn, der slog ligesaa haardt som den kriminelle Tamp, der kostede Læreren hans Stilling. Jeg tror hverken, at Straffereglementer eller Tilsyn fra Overværgeraadet ville hjælpe, saa længe Mortensen er Forstander. Den højtærede Minister nævnede selv, at det af Undersøgelsen er fremgaaet, at Mortensen straffede haardere end nødvendigt og undertiden urimeligt haardt. Det viser sig altsaa dog, at der er kommet noget frem ved disse Undersøgelser; skønt de efter min Mening have været mangelfulde.

Den højtærede Minister mente, at det var de allerværste Drengene, der kom paa Flakkebjerg. Jeg har nu fortalt om Valdemar, og jeg synes ikke, han kan betegnes som en af de allerværste Drengene. Jeg synes tværtimod, det er underligt, at han, som har faaet en saa daarlig Opdragelse, har holdt sig, som han har, og ikke er bleven en værre Dreng, end han er; og hvad de andre Drengene angaar, tror jeg heller ikke, de ere af de allerværste. Det er Drengene, som have begaaet Brandstiftelse og Tyverier; men naar man ser paa Beretningerne fra Flakkebjerg, hvad er det saa for Drengene? Det er Drengene, der intet Hjem have haft, Stakler, som ikke have kendt til Kærlighed og Forstaaelse, Drengene, som ere komne ud at tjene i 10-Aars-Alderen. Medens det hændes for de Drengene, der have Fader og Moder, at de, naar de ere ude at tjene, tridse hjem og fortælle, hvor daarlig en Tjeneste de have, og saa faa Hjælp og Opmuntring og gaa videre i Tjenesten igen, saa har en saadan stakkels Dreng intetsteds at ty hen, naar han er kommen i en daarlig Plads, og saa finder han paa at stikke Ild paa. Jeg tror ikke, det er de allerværste Drengene, det hænder, og at de derfor skulde underkastes en saadan Tortur, som det er at komme paa Flakkebjerg. Det er deres hele Forhold, der har gjort dem saa daarlige. Eller der er andre Drengene, som ere overladte til sig selv paa Gaden, og som se heldigere stillede Kammerater være i Besiddelse af Goder, som de ikke selv kende; i et ubevogtet Øjeblik stjæle de og komme paa Flakkebjerg — af den højtærede Minister blive de benaadede med at komme paa Flakkebjerg. Jeg tror nok, at den Naade er værre, end om Drengene vare bleve straffede. Jeg vil nu straks forvare mig